
ROZSĄDZAĆ SIĘ (3) *vb impf*

o oraz a jasne.

W *inf* -sądz- (1) *CzechEp*, -sędz- (1) *NiemObr*.

inf rozsądzać się, rozsędzać się (2). ◊ *con 1 pl m pers* byśmy się rozsądzali (1).

Sł stp, *Cn*, *Linde brak*.

1. *Pociągać do odpowiedzialności, karać za przewinienia wobec siebie [z czym] (1)* : bo też nie wolno było prawdy mówić/ [...] poki czas od Bogá nánznaczony nie przyšzedł/ á poki Pán Bog nie poczał się z bełtyą rozłędzać *NiemObr* 165.

2. *Rozpatrywać swoje przewinienia, oceniać swoje postępowanie (1)* : Bo gdybyłmy łye łami rozłędzáli [*Quod si nosmetipsos diiudicaremus Vulg 1.Cor 11/31*]/ tedyćby nas nie łądzóno. *BiałKat* 271.

3. *W funkcji strony biernej: Być osądzanym, ocenianym [czym] (1)* : (*marg*) W Rzymłkiey Kátholice nie máłz nic dobrego. (-) Niemáłz nic zdrowego: nic zbáwiennego: [...] nic z Bogiem y Chriřtułem łpolnego: gdyby się łłowem Bożym łámym łzczerze y prawdziwie y porządnie/ nie oglądáiac się ná ludzkie wymyłły y pobłázania/ wšzytko rozłędzić miało. *CzechEp* 105.

Formacje współrdzenne cf SĄDZIĆ.

LW